

[Gert Petersen.]

og ordføreren for venstre var bange for virkelige statstilskud i større omfang; ligesådan udtrykte den konservative ordfører sig, og denne frygtsomhed er i og for sig afspejlet i forslaget, vi står med her. Man giver en lille smule, bjerget har barslet en mus, man vil dæmme op for pressedøden ved at stille en årlig garanti på 30 mill. kr. og et årligt tilskud på 2 mill. kr. til rådighed.

Jeg tror ikke, at man dæmmer op for så forfærdelig meget. Man kan rette forskellige fejl. Man kan rette forskellige småting ved hjælp af dette, men hvis man virkelig vil sikre den demokratiske kommunikation, så skal der helt andre skridt til. Jeg tror, at det, som der gives udtryk for det i to mindretalsbetænkninger fra domprovst Bøgh og forstander Erling Jensen, er nødvendigt med selektive tilskud, det er nødvendigt, at man holder op med at betragte markedsmekanismen som en hellig ko, og jeg fastholder, at det er ikke frygten for, at pressen skal komme under statsindflydelse, der får mange mennesker — det skal ikke nægtes, mange mennesker — til at vende sig mod sådanne statstilskud, men det er frygten for, at den markedsmekanisme, som man nu er så begejstret for, skal kunne blive generet. Men markedsmekanismen kan ikke være en hellig ko, hvis man vil bevare den demokratiske kommunikation og endog have den udviklet. Derfor tror jeg, at det forslag, som domprovst Bøgh er inde på om et graderet tilskud — domprovst Bøgh har valgt papirudgifterne, man kan måske vælge andet — sådan at det i første række er de små blade, der støttes, er et rigtigt forslag.

Det forekommer mig helt utroligt, at man kan være så bange for en statslig støtte på et principielt grundlag. I øjeblikket ydes der, som det er blevet sagt her, indirekte en statslig støtte på — jeg tror, det er 82 mill. kr. til pressen. Ja men denne statslige støtte har da ikke ført til nogen statsdirigering, og jeg har heller ikke nogen steder i pressen mødt nogen opfordring til, at man skulle ophæve pressens forskellige begunstigelser med hensyn til moms, billige posttakster osv., fordi man kunne risikere, at staten på et eller andet tidspunkt ville komme og tage sig betalt i form af positive ytringer over for staten fra pressens side. Jeg har aldrig stødt på en sådan frygt fra pressens side, og den

ville naturligvis også være ganske ubegrundet. På samme måde hvis man udvider tilskudssystemet; der vil ikke være basis for en sådan frygt. Jeg har heller ikke været ude for, at man fra højskoler eller friskoler har bedt sig fritaget for statstilskud af frygt for, at staten skulle tage sig betalt ved at forlange at komme til at dirigere alt, hvad der skal foregå dér. Vi har, som jeg tror netop domprovst Bøgh påpeger i mindretalsbetænkningen, tradition herhjemme for, at der ydes tilskud til mindretallets ytringer: familiekredse, som opretter skoler osv., og den tradition har bidraget til en udvikling af demokratiet herhjemme; den har ikke bidraget til, at statsmagten lagde sin klamme hånd på disse mindretal.

Derfor håber jeg ligesom hr. Per Hækkerup, at når vi kommer til udvalgsbehandlingen, bliver der lejlighed til en noget bredere drøftelse af alle disse forhold ud fra det forslag, som regeringen er kommet med, og hvis gennemførelse vi sandelig ikke skal modsætte os, men som vi vil foretrække at opfatte som en indledning til en bredere indsats til sikring af den demokratiske kommunikation, af et mangestrengt system i meningsytringerne, således at så mange meninger kan komme frem og brydes som overhovedet muligt, og således at meningsdannelsen ikke monopoliseres.

Til allersidst vil jeg pege på, at foruden dagbladene findes der også ugeblade; jeg tænker ikke på de kommercielle, men på de politiske ugeblade, og det ville vel egentlig nok være rimeligt, når det er sikringen af den demokratiske kommunikation, man taler om, også at inddrage de politiske ugeblade i overvejelserne.

Kjær Rasmussen: Vi har bemærket, at statsministeren i sin fremsættelsestale henviser til et betænkningsafsnit, der siger noget om, at samfundsinteressen taler for ønskeligheden af at kunne bevare en mangestemmig presse.

Det med den mangestemmige presse lyder jo både godt og rigtigt, men hvis man inddrager de kolde kendsgerninger, så viser det sig desværre, at de store ord om mangestemmighed i dansk presse er alt, alt for store. Kendsgerningen er jo desværre, at over 90 pct. af den danske dagspresse er borgerligt orienteret, dvs. at man helt og